Λουτσίντα

written by Μάκης Μανέτας | 16.10.2015

Κανείς δε θυμάται το πραγματικό της όνομα.

Ίσως μόνο ο Παπαφλωράτος που τη φρόντιζε μέχρι τα βαθειά της γεράματα.

Ήταν κάποτε παντρεμένη με οικογένεια και παιδιά.

Έβγαζε το ψωμί της ξενοπλένωντας.

Όταν όμως έβγαινε βόλτα με το κουτσό ιδιόρρυθμο βήμα της η πιάτσα στεκόταν

προσοχή.

Δε τη σταμάταγε τίποτε.

Αλλοίμονο στα μιτσά που θα τόλμαγαν να την ειρωνευτούν.

Τα τάραζε στις τσαντιές.

Και ήταν θεόρατη κι αρωματισμένη πάντα με όλο το καλλωπιστικό της εξοπλισμό μέσα.

Θαύμαζε και κουβέντιαζε μονάχα με ό,τι είχε στολή.

Αστυνομικούς κι έφεδρους που βγαίναν για περατζάδα το βραδάκι, τότε που είχαμε ακόμα το Σύνταγμα στο Παλιό Φρούριο.

Η μορφή της έμεινε μέσα μου σα σύμβολο των περασμένων μεγαλείων.

Κείνων που πέρασαν και δε θα ξανάρθουν.

Βρίσκονται κάποιες Λουτσίντες για να μας θυμίσουν τα ξεπεσμένα όνειρα.

Της λαμπρής αριστοκρατικής Κέρκυρας, της Μεγάλης Ελλάδας, ακόμα κι αυτών των δικών μας των ανύπαρχτων σοσιαλιστικών κόσμων.